

“És bo envoltar-se de gent intel.ligent”

Maria Antònia Munar (Costitx) és l'única dona del govern Canellas. Des de la Conselleria de Cultura del govern autònom balear administra.

Com és un dia normal en la seva vida?

—Podem posar l'exemple d'un dia com avui perquè sigui més concret. Habitualment les reunions de feina solen començar a les deu del matí. És quan al Parlament comencen les comissions i avui hi he tengut una comissió d'igualtat d'oportunitats de la dona. Una comissió que es reuneix per segona vegada i que creim que, encara que quedi poc temps d'aquesta legislatura, podrà traure alguna conclusió clara. A les dotze he vengut a la Conselleria on he repassat amb la meua secretària les telefonades del dia i hem vist quines eren les coses que ens quedaven pendents, entre elles hi havia aquesta entrevista. Després despatxaré amb el director general d'Educació; dinaré amb l'equip d'aquesta casa i a les quatre i mitja tenim reunió del grup parlamentari d'Unió Mallorquina. Finalment, a les cinc, una sessió plenària que acabarà cap allà a les nou.

—*¿Què va sentir el primer dia que es va trobar sola en aquest despatx?*

—Bé, la veritat és que quasi mai no he tengut l'oportunitat de trobar-m'hi sola perquè normalment, donat el nombre de directors generals, que són tres, el secretari general tècnic, la secretària, la responsable de premsa, etcètera, que entren aquí constantment, sola, sola, no hi estic mai. A més, els telèfons sempre m'acompanyen i, com veuràs, n'hi ha dos a la taula.

—*¿Què considera més pesat, més desagradable del seu càrrec?*

Maria A. Munar.

—Més que el més pesat, el més preocupant del càrrec és que no sempre pots donar solucions a tots els problemes que se't plantegen. Hi ha moltes iniciatives interessants que t'agradaria dur endavant i que per problemes, bàsicament econòmics, no es poden resoldre, i això és una mica frustrant.

—*¿Algun dia ha sentit o sent la necessitat d'evadir-se, d'escapar-se, encara que sigui momentàniament o imaginàriament, de tota la feina?*

—La veritat és que sí. De tant en tant necessite evadir-me. Pot ser llegint o dormint, simplement. El tema evasió va relacionat amb el tema del cansament físic o mental.

—*¿Quan era petita, què volia ser?*

—Depenia dels anys i de l'evolució. No vaig voler ser, així en concret i durant molt de temps, massa coses. Normalment em decidia per les opcions atrevides, més aviat perilloses. Però depenia molt de la circumstància: Si anava al circ, trapezista; si viatjava en avió, hostessa de vol... Sempre sense gaire pretensions, la veritat.

—*¿I ara, si hagués de tenir una altra professió, dedicar-se a un altre món, s'hi imagina?*

—Sí, una de les coses que m'agradaria és fer ceràmica, per exemple, escultura. Però, encara que m'agrada, no ho he fet mai; després veuríem com surt.

—*¿Quin tipus de persona, parlant de la seva relació amb els altres, li interessa més, quines característiques valora més de la gent que*

"M'agradaria que em recordessin com una persona efectiva".

l'envolta?

—Sobretot la sinceritat. Crec que és bo estar voltats sempre de gent intel·ligent i sincera.

—*Hi ha algun personatge femení històric, de la literatura o del cinema, que admire especialment?*

—És molt difícil definir-se en aquest aspecte perquè mai coneixes prou la vida dels qui admires. Potser Simone de Beauvoir, perquè les altres són molt caricaturesques i és perillós.

—*Si hagués de protagonitzar una pel·lícula, quina elegiria?*

—Mai m'ho havia plantejat... És difícil de respondre. Crec que en cercaria una de final feliç, sobretot quan et sents el protagonista de la pel·lícula, vols que acabi bé. Hauria escollit una pel·lícula senzilla, sense gaires traumes i amb final feliç.

—*Potser perquè una persona que té una vida tan plena necessita, en dedicar-se a altres activitats, com veure una pel·lícula, que sigui un relax?*

—És clar. Jo he passat d'assistir a cicles de cinema on veia pel·lícules de gran profunditat i anàlisi a un estil diferent. Ara cerc un cinema

d'evasió, supòs que com a contraposició a tota la jornada laboral intensa. És diferent de l'època en què era estudiant i cercava un cinema que em permetés aprofundir constantment.

—*De quina manera és possible combinar una vida familiar, personal, amb una vida intensa professionalment?*

—De la mateixa manera que fins ara tots els homes havien combinat aquesta vida intensa professional amb la família. Crec que la família és cosa de dos, del pare i de la mare, i que tots dos tenen dret a una vida de treball, de formació, i de família. La dedicació a la família i als nens no és una qüestió d'hores sinó d'intensitat.

—*Què pensa del feminisme?*

—Penso que ha estat un mal necessari. Crec que hi ha hagut d'haver moviments feministes, que en moments determinats, han caigut en l'absurd o en el ridícul, però que eren necessaris en aquell moment per donar a conèixer una situació de total desigualtat davant la llei i davant els fets.

Gràcies a aquests grups feministes, a la seva conscien-

ciació, s'ha aconseguit en un temps curt, del 75 al 90 —han passat quinze anys—, passar d'una desigualtat total en totes les matèries a una igualtat damunt el paper. Ara tenim una fase per la qual tots hem de treballar, especialment els que tenim responsabilitats polítiques, i és aconseguir que el que és una igualtat bàsicament al paper, i a les lleis, als drets, es converteixi en una igualtat real, i que la gent en general, tant homes com dones, s'incorporin plenament al món de la formació, que és essencial, i que tinguin un treball remunerat independent que és l'única manera de, realment, ser lliure.

—*Si hagués de triar una cançó, una pintura i un llibre...*

—Una cançó, *Le Metheque* de George Moustaki; un quadre de Joan Miró, i el llibre *Un castillo en el camino* de María Marcela Sánchez Coquillat. Potser perquè el vaig llegir quan tenia dotze anys, en aquell període en què començava a interessar-me per la literatura, i em va quedar una mica gravat.

—*Si pitjant un botó pogués fer desaparèixer alguna cosa de Mallorca, què*

seria?

—Sens dubte les construccions que espenyen moltíssim l'estètica de les nostres costes.

—*Vostè és una persona de decisions ràpides o reflexiona molt quan s'ha de decidir?*

—Sóc reflexiva però prenc les decisions amb una certa rapidesa. No deixo que els problemes se solucionen per si mateixos, que també és una tècnica.

—*Quina és la seva primera reacció davant una contrarietat?*

—Analitzar fins a quin punt és culpa meva que s'hagi produït. Si és culpa meva, corregir la meva actitud enfront d'aquesta problemàtica. I si no ho és, i per tant no hi puc fer res perquè depèn totalment de fora, girar la contrarietat i veure-hi el càire positiu que gairebé tot té.

—*D'aquí a molt de temps, què voldria que la gent recordàs del seu pas per la Conselleria?*

—M'agradaria que em recordassin com una persona efectiva, que és el millor que pot ser un polític: efectiu i capaç d'aportar solucions a problemes.

Maria de la Pau Janer